

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 385/98

בפני: כב' השופט י' עדיאל

בעניין: 1. קמטק מערכות בע"מ

2. דוד בן אברהם מנשה

המבקשים

ע"י ב"כ עוה"ד איל שומרוני כהן ואח'

נגד

מדינת ישראל

על ידי ב"כ היועץ המשפטי לממשלה מרשות ההגבלים העסקיים רח' כנפי נשרים 22

המשיבה

החלטה

1. זו בקשה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, שבו מבקשים הנאשמים 5 ו-6 להורות למאשימה למסור לעיונים כל חומר הנוגע לחברות דקסאורד ואירוספורט המצוי ברשותם.

הבקשה מבוססת על הטענה שהחברות האמורות היו שותפות, לפי העולה מכתב האישום, להסדרים הכובלים נשוא כתב האישום, אך בחומר החקירה שהועבר למבקשים אין כל איזכור לחקירת החברות, או הסבר להיעדרן של החברות מרשימת הנאשמים.

חומר זה, טעון ב"כ המבקשים, עו"ד איל שומרוני-כהן, "חיוני להגנה, הן על מנת לקבל תמונה מלאה של האישומים והן על מנת לבחון אם נתקיימה אפליה פסולה בשיקולי העמדתם לדין של הנאשמים".

2. ב"כ המאשימה, עו"ד גושן, הסביר בתשובתו, בכתב ובעל פה, שכל חומר החקירה שבידי המדינה הועמד לעיון הנאשמים (לא כולל חומר חסוי) מזמן, וכי החומר נשוא הבקשה אינו בגדר "חומר חקירה", אלא מדובר בתרשומות פנימיות שאינן מהוות חומר חקירה. עוד הסביר ב"כ המאשימה, שהחברות אליהן מתייחסת הבקשה כלל לא נחקר על ידי המאשימה וממילא אין החלטה שלא להעמידם לדין. עם זה, מסכים ב"כ המאשימה, כי יתכן ששמותיהן של חברות אלה, בהיותן מעורבות בהסדרים הכובלים נשוא האישום, אכן נזכרו בתרשומות פנימיות על ידי נציגי המאשימה תוך כדי הטיפול בתיק. אולם תרשומות אלה, לטענתו, אינן בגדר חומר חקירה שאותו יש לגלות על פי סעיף 74 לחוק.

ב"כ המאשימה מוסיף וטוען, כי טענה בדבר אפליה פסולה בהעמדה לדין הנה טענה של "פגם או פסול בכתב האישום (סעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי), ולכן אין מקום להעלותה, על פי סעיף 151 לחוק סדר הדין הפלילי, בשלב זה של ההליך אלא ברשות בית המשפט. לטענתו, אין גם מקום ליתן רשות כזאת (שלא התבקשה) בשלב זה של הדיון, שכן ניתן היה להעלות טענה זו זה מכבר, עם ההקראה הראשונה של כתב האישום.

בהקשר זה מציין ב"כ המאשימה שבדיון שקוים עוד ביום 7.7.99 העלו ב"כ הנאשמים טענות שונות להגנה מן הצדק, ואף ביקשו לאפשר להם לעלות טענות אלה בשלב מאוחר יותר, בשל העדר תשתית עובדתית. אולם טענות אלה, לא כללו טענות לאפליה פסולה בהעמדה לדין ביחס לחברות נשוא הבקשה.

עוד טוען ב"כ המאשימה, כי היענות לבקשתם של הנאשמים 5 ו-6 בשלב זה, אפילו ברמה של הוראה למסור את החומר המבוקש לעיונו של בית המשפט, תכביד מאוד על התביעה. זאת, משום שבידי התביעה אין כל חומר חקירה שלא הועמד עד כה לרשות הנאשמים. בנסיבות אלה, ההיענות לבקשה תחייב את התביעה, נטען, "לנבור בכל הניירות הפנימיים משנים שעברו הקשורים לתיק, לרבות ניירות עבודה אישיים של חוקים ותובעים לשעבר, לאסוף, לרכז, ולמסור את כל אלה: כל מזכר פנימי; כל טיוטה, כל נייר עבודה או תרשומת שכתב חוקר או תובע, אפילו לעצמו ולשימושו האישי – למעשה כל פיסת נייר שבהן מופיע השם אירוספורט והשם דקסאורד, או אף אזכור עקיף כלשהו לאחת מחברות אלו". לטענת ב"כ המאשימה, "אין כל הצדקה להכביד על התביעה בצורה כזאת – במיוחד כאשר מדובר מלכתחילה בתרשומות פנימיות, שאין חומר חקירה".

3. בעניין זה נאמנים על דבריו של ב"כ המאשימה, כי מדובר בתרשומות פנימיות, ואינני רואה מקום להטיל ספק במהימנות עמדה זו של התביעה. לאור כך מסתבר שאין מדובר בחומר חקירה, שכן תרשומות פנימיות אינן בגדר חומר חקירה (ראה: בש"פ 5989/01 **מדינת ישראל נ' פרג** (טרם פרסום); בש"פ 7008/97 **מדינת ישראל נ' אביהו הורוביץ ואח'** (טרם פרסום); משפט חוזר 6148/95 בש"פ 1780/96 **משה עזריה נ' מדינת ישראל**, פד"י נא (2), 334; בש"פ 5425/01 **יסין אלחאק נ' מדינת ישראל** (טרם פרסום); בש"פ 4157/00 **עופר נמרודי נ' מדינת ישראל** (טרם פרסום)).

4. לאור האמור ובהתחשב בנימוקיו של ב"כ המאשימה אשר פורטו לעיל, אני סבור שאין גם מקום להטיל על המאשימה לבצע את מלאכת האיסוף והאיתור של כל אותן תרשומות פנימיות שבהן מופיעה התייחסות כלשהי לאותן חברות על מנת להציג בפני בית המשפט.

5. ראוי גם לציין, שהליכי העיון בחומר החקירה מתמשכים בתקי זה מזה למעלה משנתיים. במהלך אותה תקופה הגישו ב"כ הנאשמים בקשות רבות ולעיון בחומר חקירה, ובית המשפט נזקק לנושא זה בהחלטות רבות. כל אותה תקופה לא העלו ב"כ הנאשמים בקשה כלשהי לעיין בחומר נשוא הבקשה הנוכחית, למרות שלא הייתה מניעה להגיש בקשה זו זה מכבר.

6. הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ט בניסן תשס"ב, (1 באפריל 2002), בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לבאי כח הצדדים.

י. עדיאל, שופט